ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 16ης Οκτωβρίου 2003 *

Στην υπόθεση C-32/02,

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον A. Aresu, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγων,

κατά

Ιταλικής Δημοκρατίας, εκπροσωπούμενης από τον I. M. Braguglia, επικουρούμενο από τον M. Mari, avvocato dello Stato, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο να αναγνωρισθεί ότι η Ιταλική Δημοκρατία, παραλείποντας να λάβει τις αναγκαίες διατάξεις σχετικά με τους εργοδότες που ασκούν μη κερδοσκοπικές δραστηριότητες, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία 98/59/ΕΚ του Συμβουλίου, της 20ής Ιουλίου 1998, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών που αφορούν τις ομαδικές απολύσεις (ΕΕ L 225, σ. 16),

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους R. Schintgen, πρόεδρο τμήματος, B. Σκουρή και N. Colneric (εισηγήτρια), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Léger
γραμματέας: R. Grass

έχοντας υπόψη την έκθεση του εισηγητή δικαστή,

αφού έλαβε υπόψη την απόφαση να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς προτάσεις του γενικού εισαγγελέα, τον οποίο άκουσε προηγουμένως

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 5 Φεβρουαρίου 2002, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων άσκησε δυνάμει του άρθρου 226 ΕΚ προσφυγή με την οποία ζητεί να αναγνωρισθεί ότι η Ιταλική Δημοκρατία, παραλείποντας να λάβει τις αναγκαίες διατάξεις σχετικά με τους εργοδότες οι οποίοι ασκούν μη κερδοσκοπικές δραστηριότητες, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία 98/59/ΕΚ του Συμβουλίου, της 20ής Ιουλίου 1998, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών που αφορούν τις ομαδικές απολύσεις (ΕΕ L 225, σ. 16).

Νομικό πλαίσιο

Η κοινοτική ρύθμιση

2 Η οδηγία 75/129/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Φεβρουαρίου 1975, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών που αφορούν τις ομαδικές απολύσεις (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/002, σ. 44), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 92/56/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 24ης Ιουνίου 1992 (ΕΕ L 245, σ. 3), κωδικοποιήθηκε με την οδηγία 98/59. Αυτή τη φορά δεν δόθηκε νέα προθεσμία για τη μεταφορά της οδηγίας στο εσωτερικό δίκαιο.

3 Κατά τη δεύτερη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 98/59 «επιβάλλεται η ενίσχυση της προστασίας των εργαζομένων σε περίπτωση ομαδικών απολύσεων, λαμβανομένης υπόψη της ανάγκης ισόρροπης οικονομικής και κοινωνικής αναπτύξεως εντός της Κοινότητας.»

4 Το άρθρο 1, παράγραφος 1 της οδηγίας αυτής ορίζει:

«Για την εφαρμογή της παρούσης οδηγίας:

α) ως "ομαδικές απολύσεις" νοούνται οι απολύσεις που πραγματοποιούνται από έναν εργοδότη για ένα ή περισσότερους λόγους, οι οποίοι δεν έχουν σχέση με το πρόσωπο των εργαζομένων, εφόσον ο αριθμός των απολύσεων ανέρχεται, ανάλογα με την επιλογή των κρατών μελών:

i) είτε, για περίοδο 30 ημερών:

— τουλάχιστον σε 10, σε επιχειρήσεις που απασχολούν συνήθως περισσότερους από 20 και λιγότερους από 100 εργαζομένους·

— τουλάχιστον σε 10 % του αριθμού των εργαζομένων, σε επιχειρήσεις που απασχολούν συνήθως τουλάχιστον 100 και λιγότερους από 300 εργαζομένους·

— τουλάχιστον σε 30, σε επιχειρήσεις που απασχολούν συνήθως τουλάχιστον 300 εργαζομένους·

— είτε, για περίοδο 90 ημερών, τουλάχιστον σε 20, ανεξάρτητα από τον αριθμό των συνήθως απασχολουμένων στις επιχειρήσεις αυτές·

[...]».

5 Το άρθρο 1, παράγραφος 2 της οδηγίας 98/59 ορίζει:

«Η παρούσα οδηγία δεν εφαρμόζεται:

α) επί ομαδικών απολύσεων που πραγματοποιούνται στο πλαίσιο συμβάσεων εργασίας που συνήφθησαν για ορισμένο χρόνο ή για ορισμένη εργασία εκτός αν οι απολύσεις αυτές γίνουν προ της λήξεως ή εκτελέσεως, των συμβάσεων αυτών·

β) επί των εργαζομένων στη δημόσια διοίκηση ή τους οργανισμούς δημοσίου δικαίου (ή στα κράτη μέλη που δεν γνωρίζουν την έννοια αυτήν σε αντίστοιχους οργανισμούς)·

γ) επί των πληρωμάτων των θαλασσίων σκαφών.»

6 Όταν ένας εργοδότης προτίθεται να προβεί σε ομαδικές απολύσεις οφείλει να τηρεί τις υποχρεώσεις ενημερώσεως και διαβουλεύσεως που προβλέπει το άρθρο 2 της οδηγίας 98/59 και να ακολουθεί τη διαδικασία των άρθρων 3 και 4 της οδηγίας που προβλέπουν παράβαση της αρμόδιας δημόσιας αρχής.

Η εθνική ρύθμιση

7 Τα άρθρα 4, 15 bis και 24 του νόμου 223, της 23ης Ιουλίου 1991, για τους κανόνες στον τομέα της αργίας για τεχνικούς λόγους, κινητικότητας, επιδομάτων ανεργίας, εφαρμογής των κοινοτικών οδηγιών, τοποθετήσεως εργατικού δυναμικού και για άλλες διατάξεις σχετικά με την αγορά εργασίας (GURI αριθ. 175, της 27ης Ιουλίου 1991, συμπλήρωμα), όπως τροποποιήθηκε με το νομοθετικό διάταγμα 151, της 26ης Μαΐου 1997, περί εφαρμογής της οδηγίας 92/56/ΕΟΚ περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών που αφορούν τις ομαδικές απολύσεις (GURI αριθ. 135, της 12ης Ιουνίου 1997, στο εξής: νόμος 223/91), οι «επιχειρήσεις» είναι που φέρονται μονίμως ως υπέχουσες τις υποχρεώσεις ενημερώσεως και ανακοινώσεως στο πλαίσιο των ομαδικών απολύσεων καθώς επίσης και την υποχρέωση τηρήσεως της ειδικής διαδικασίας κινητικότητας που προβλέπει ο νόμος αυτός.

8 Το άρθρο 2082 του codice civile (στο εξής: ιταλικός αστικός κώδικας) ορίζει:

«Επιχειρηματίας είναι οιοσδήποτε ασκεί κατ' επάγγελμα οικονομική δραστηριότητα με σκοπό την παραγωγή ή την εμπορία αγαθών ή υπηρεσιών.»

Η προ της ασκήσεως προσφυγής διαδικασία

9 Η Επιτροπή, θεωρώντας ότι η προαναφερθείσα ιταλική νομοθεσία είναι εν μέρει ασυμβίβαστη με τις διατάξεις της οδηγίας 98/59, κίνησε τη διαδικασία λόγω παραβάσεως. Αφού κάλεσε την Ιταλική Δημοκρατία να υποβάλει τις παρατηρήσεις της, εξέδωσε αιτιολογημένη γνώμη στις 20 Απριλίου 2001, καλώντας το εν λόγω κράτος μέλος να λάβει τα αναγκαία μέτρα για να συμμορφωθεί εντός δύο μηνών από της κοινοποιήσεως της εν λόγω γνώμης.

10 Δεδομένου ότι δεν έλαβε απάντηση από την Ιταλική Δημοκρατία, η Επιτροπή άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

Η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου

11 Δεδομένου ότι η Ιταλική Δημοκρατία δεν κατέθεσε υπόμνημα αντικρούσεως εντός της σχετικής προθεσμίας, η Γραμματεία του Δικαστηρίου ρώτησε την Επιτροπή αν προτίθεται να ζητήσει εφαρμογή της διαδικασίας ερήμην αποφάσεως που προβλέπει το άρθρο 94, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας.

12 Με επιστολή της 28ης Ιουνίου 2002, η Επιτροπή δήλωσε στο Δικαστήριο ότι δεν προτίθεται να επικαλεσθεί τη δυνατότητα αυτή και ότι δεν αντιτίθεται σε εκπρόθεσμη κατάθεση του υπομνήματος αντικρούσεως της Ιταλικής Δημοκρατίας.

13 Το υπόμνημα αντικρούσεως περιήλθε στο Δικαστήριο με τηλεαντίγραφο στις 8 Ιουλίου 2002.

14 Η Ιταλική Δημοκρατία ζήτησε αρχικά τη διεξαγωγή επ' ακροατηρίου συζήτησης στη συνέχεια όμως, με τηλεμοιοτυπία της 29ης Απριλίου 2003, ανακάλεσε το αίτημα αυτό με την αιτιολογία ότι, καίτοι εκδόθηκε στις 3 Φεβρουαρίου 2003 νόμος εξουσιοδοτήσεως, το νομοθετικό διάταγμα που θα πραγματοποιούσε την πλήρη μεταφορά της οδηγίας 98/59 στο εσωτερικό δίκαιο δεν είχε ακόμα εκδοθεί.

Επί της προσφυγής

15 Προκαταρκτικώς διαπιστώνεται ότι το υπόμνημα αντικρούσεως της Ιταλικής Δημοκρατίας δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη. Πράγματι δεν κατατέθηκε εντός της προθεσμίας του άρθρου 40, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας η οποία δεν παρατάθηκε από τον Πρόεδρο κατ' εφαρμογήν της παραγράφου 2 του άρθρου αυτού, δεδομένου ότι το εν λόγω κράτος μέλος δεν υπέβαλε σχετική αίτηση. Η συμφωνία της Επιτροπής όσον αφορά την εκπρόθεσμη κατάθεση δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη διότι η εν λόγω προθεσμία δεν τελεί στη διάθεση των διαδίκων. Επιπλέον το υπόμνημα αντικρούσεως της Ιταλικής Δημοκρατίας δεν πληροί τις τυπικές απαιτήσεις του άρθρου 37, παράγραφο 1 και 6, του Κανονισμού Διαδικασίας, δεδομένου ότι απεστάλη στη Γραμματεία με τρία αντίγραφα ενώ το πρωτότυπο δεν διαβιβάστηκε στη συνέχεια το αργότερο εντός δέκα ημερών, από της εν λόγω αποστολής.

Επιχειρήματα της Επιτροπής

16 Η Επιτροπή παρατηρεί ότι στο ιταλικό εμπορικό δίκαιο, κατά πάγια νομολογία, ο όρος «επιχειρηματίας», από το άρθρο 2082 του ιταλικού αστικού κώδικα σημαίνει κυρίως κάθε πρόσωπο που ασκεί κατ' αποκλειστικό ή κύριο επάγγελμα οργανωμένη οικονομική δραστηριότητα παραγωγής ή εμπορίας αγαθών ή υπηρεσιών με σκοπό την αμοιβή των φορέων παραγωγής. Η δραστηριότητα αυτή πρέπει να είναι κερδοσκοπική, δηλαδή να αποφέρει κέρδος σε αντιστάθμισμα του επιχειρηματικού κινδύνου.

17 Η Επιτροπή προσάπτει στην Ιταλική Δημοκρατία ότι δεν μετέφερε ορθά στο εσωτερικό δίκαιο την οδηγία 98/57 όσον αφορά το προσωπικό πεδίο εφαρμογής. Συγκεκριμένα ενώ η οδηγία αφορά τις ομαδικές απολύσεις που γίνονται από «εργοδότη», οι διατάξεις του νόμου 223/91 κάνουν λόγο μόνο για ομαδικές απολύσεις που γίνονται από τις επιχειρήσεις ή τους φορείς που μπορούν να χαρακτηρισθούν ως «επιχειρηματίες» κατά την έννοια του άρθρου 2082 του ιταλικού αστικού κώδικα.

18 Η Επιτροπή παρατηρεί ότι κατά το ιταλικό δίκαιο, τα πρόσωπα, οι οργανισμοί ή τα ιδρύματα δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου που δεν ασκούν κερδοσκοπική δραστηριότητα δεν καλύπτονται από την έννοια του επιχειρηματία ούτε μπορούν να χαρακτηρισθούν ως «επιχειρήσεις» κατά την έννοια του νόμου 223/91 εφόσον η έννοια αυτή περιλαμβάνει ειδικό κριτήριο, δηλαδή την επιδίωξη κέρδους σε αντιστάθμισμα του επιχειρηματικού κινδύνου. Κατά συνέπεια οι ιταλικές διατάξεις με τις οποίες μεταφέρεται η οδηγία 98/59 εισάγουν εξαίρεση για όλους τους εργοδότες οι οποίοι στο πλαίσιο των δραστηριοτήτων τους δεν επιδιώκουν το κέρδος ακόμη και αν απασχολούν πολλές εκατοντάδες ατόμων και έχουν μεγάλο οικονομικό βεληνεκές. Ενδεικτικώς η Επιτροπή αναφέρει τις συνδικαλιστικές οργανώσεις, τα ιδρύματα, τα πολιτικά κόμματα, τις προσωπικές εταιρίες, τους συνεταιρισμούς και τους μη κυβερνητικούς οργανισμούς.

19 Η Επιτροπή επισημαίνει ότι πολλές καταγγελίες επέστησαν την προσοχή της σε συγκεκριμένες περιπτώσεις μη εφαρμογής στους μισθωτούς της ιταλικής νομοθεσίας περί ομαδικών απολύσεων από μη κερδοσκοπικούς οργανισμούς όπως η εθνική συνομοσπονδία γεωργικών εκμεταλλεύσεων (Coldiretti) και η εθνική συνομοσπονδία εμπορικών επιχειρήσεων (Confcommercio). Και όμως πρόκειται για δύο σωματεία που απασχολούν πολλές εκατοντάδες ατόμων.

20 Η Επιτροπή φρονεί ότι η οδηγία 98/59 ακόμη και αν δεν δίνει ορισμό της έννοιας του εργοδότη, έχει εφαρμογή σε κάθε εργοδότη είτε αυτός ασκεί κερδοσκοπική δραστηριότητα είτε όχι.

21 Η Επιτροπή επικαλείται συναφώς τη σκέψη 17 της αποφάσεως της 3ης Ιουλίου 1986, C-66/85, Lawrie-Blum (Συλλογή 1986, σ. 2121), κατά την οποία το κύριο χαρακτηριστικό της σχέσεως εργασίας είναι το γεγονός ότι ένα πρόσωπο παρέχει κατά τη διάρκεια ορισμένου χρόνου προς ένα άλλο πρόσωπο και υπό τη διεύθυνση αυτού υπηρεσίες έναντι των οποίων λαμβάνει αμοιβή.

22 Δεδομένου ότι το άρθρο 1, παράγραφος 2, της οδηγίας 98/59 προβλέπει συγκεκριμένες εξαιρέσεις όσον αφορά το πεδίο εφαρμογής της οδηγίας, τα κράτη μέλη δεν μπορούν να το περιορίσουν με συσταλτική ερμηνεία ορισμένων όρων που απαντούν στη διάταξη αυτή και δη του όρου «εργοδότης». Μια τέτοια αντιμετώπιση θα εισήγε διαφορετική μεταχείριση μεταξύ των εργαζομένων που δεν θα μπορούσε να δικαιολογηθεί από τη φύση των δραστηριοτήτων τους, την υπηρεσιακή τους κατάσταση ή την κοινωνική τους θέση.

23 Η Επιτροπή φρονεί κατά συνέπεια ότι η οδηγία 58/59 έχει εφαρμογή στις ομαδικές απολύσεις που γίνονται από οποιοδήποτε εργοδότη ή οποιοδήποτε φυσικό ή νομικό πρόσωπο με τα οποία έχει συναφθεί σχέση εργασίας ακόμη και αν αυτά δεν ασκούν κερδοσκοπική δραστηριότητα. Η ιταλική νομοθεσία και συγκεκριμένα ο νόμος

223/91 καθόσον περιορίζει την εφαρμογή των εγγυήσεων που παρέχονται στους εργαζομένους μόνο στις επιχειρήσεις αποκλείοντας αδικαιολόγητα όλους τους εργοδότες οι οποίοι δεν ασκούν κερδοσκοπική δραστηριότητα είναι συνεπώς ασυμβίβαστη με την εν λόγω οδηγία.

24 Προς στήριξη των επιχειρημάτων της η Επιτροπή επικαλείται τη νομολογία του Δικαστηρίου σχετικά με το πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 77/187/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 14ης Φεβρουαρίου 1977, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών των σχετικών με τη διατήρηση των δικαιωμάτων των εργαζομένων σε περίπτωση μεταβιβάσεων επιχειρήσεων, εγκαταστάσεων ή τμημάτων εγκαταστάσεων (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/002, σ. 171), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 98/50/ΕΚ του Συμβουλίου, της 29ης Ιουνίου 1998 (ΕΕ L 201, σ. 88), και κωδικοποιήθηκε με την οδηγία 2001/23/ΕΚ του Συμβουλίου, της 12ης Μαρτίου 2001 (ΕΕ L 82, σ. 16). Η Επιτροπή παρατηρεί ότι η οδηγία 77/187 κάνει λόγο επανειλημμένα για επιχείρηση και επιχειρηματία, έννοιες που έχουν μάλλον εμπορική σημασία πλην όμως διευκρινίζει στο άρθρο 1, παράγραφος 1, στοιχείο γ', όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 98/50, ότι «εφαρμόζεται στις δημόσιες και ιδιωτικές επιχειρήσεις που ασκούν οικονομική δραστηριότητα ανεξαρτήτως του αν είναι κερδοσκοπικές». Η νέα αυτή διάταξη προκύπτει από τις αποφάσεις της 19ης Μαΐου 1992, C-29/91, Redmond Stichting (Συλλογή 1992, σ. 3189, σκέψεις 3 και 4), και της 8ης Ιουνίου 1994, C-382/92, Επιτροπή κατά Ηνωμένου Βασιλείου (Συλλογή 1994, σ. I-2435). Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι με την τελευταία αυτή απόφαση το Δικαστήριο διαπίστωσε την παράβαση του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας που είχε αποκλείσει τις μη κερδοσκοπικές επιχειρήσεις από το πεδίο εφαρμογής του εθνικού κανονισμού με τον οποίο μεταφέρθηκε στο εσωτερικό δίκαιο η οδηγία 77/187, κρίνοντας στη σκέψη 45 της απόφασης αυτής ότι ο μη κερδοσκοπικός χαρακτήρας της ασκούμενης δραστηριότητας επιχειρήσεως, δεν αναιρεί τον οικονομικό χαρακτήρα της δραστηριότητας αυτής ούτε αποκλείει την επιχείρηση από το πεδίο εφαρμογής της οδηγίας.

25 Κατά την Επιτροπή, αν η οδηγία 77/187, που αναφέρεται στις «επιχειρήσεις» έχει εφαρμογή στα φυσικά ή νομικά πρόσωπα που ασκούν μη κερδοσκοπική δραστηριότητα, η οδηγία 98/59 που καθορίζει τους «εργοδότες» ως φορείς των υποχρεώσεων που απορρέουν από αυτή πρέπει κατά μείζονα λόγο να έχει εφαρμογή και αυτή στα φυσικά ή νομικά πρόσωπα που στο πλαίσιο των δραστηριοτήτων τους δεν επιδιώκουν την κερδοσκοπία ενώ παράλληλα συνδέονται με σχέση εργασίας κατά την έννοια του κοινοτικού δικαίου.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

26 Ο όρος «εργοδότης», κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, στοιχείο α', της οδηγίας 98/59, περιλαμβάνει και τους εργοδότες οι οποίοι στο πλαίσιο των δραστηριοτήτων τους δεν επιδιώκουν κερδοσκοπία. Πράγματι, όπως προκύπτει από την ίδια τη διατύπωση του άρθρου 1 της οδηγίας αυτής, η διάταξη αυτή εφαρμόζεται στις απολύσεις που πραγματοποιούνται από «έναν εργοδότη» χωρίς άλλες διακρίσεις, αναφέρεται δηλαδή σε κάθε εργοδότη. Η αντίθετη ερμηνεία δεν θα ήταν εξάλλου σύμφωνη με τον σκοπό της οδηγίας αυτής όπως διατυπώνεται στη δεύτερη αιτιολογική σκέψη.

27 Η Επιτροπή απέδειξε ότι αυτή η κατηγορία εργοδοτών δεν εμπίπτει στις διατάξεις της ιταλικής ρύθμισης με την οποία μεταφέρεται η εν λόγω οδηγία στο εσωτερικό δίκαιο.

28 Συνεπώς διαπιστώνεται ότι η Ιταλική Δημοκρατία, παραλείποντας να θεσπίσει τις αναγκαίες διατάξεις σχετικά με τους εργοδότες οι οποίοι ασκούν μη κερδοσκοπική δραστηριότητα, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία 98/59.

Επί των δικαστικών εξόδων

29 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ζήτησε να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα η Ιταλική Δημοκρατία, η οποία ηττήθηκε, η Ιταλική Δημοκρατία πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

1) **Η Ιταλική Δημοκρατία, παραλείποντας να θεσπίσει τις αναγκαίες διατάξεις σχετικά με τους εργοδότες οι οποίοι ασκούν μη κερδοσκοπική δραστηριότητα, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία 98/59/ΕΚ του Συμβουλίου, της 20ής Ιουλίου 1998, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών που αφορούν τις ομαδικές απολύσεις.**

2) **Καταδικάζει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.**

Schintgen Σκουρής Colneric

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 16 Οκτωβρίου 2003.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος

Β. Σκουρής